

Prostitutionsspørgsmålene på den i Paris 1895 afholdte internationale fængselskongres*).

Spørgsmål 7 i 1ste afdeling (det blev iøvrigt på grund af denne afdelings overlæsselse med forhandlingsæmner besluttet overført til 4de afdeling) var sålydende:

Hvilke forholdsregler bør man anvende overfor dem, der ved falske foregivender lokke unge piger til at forlade sit hjemland for at gøre dem til skøger?

Og spørgsmål 8 i 4de afdeling var sålydende:

Hvilke midler er der til (gennem straffelovgivningen) at forebygge og modarbejde, at mindreårige blive gjort til skøger?

Vil det ikke være ønskeligt, at de forskellige stater komme overens om fælles forholdsregler til beskyttelse for unge piger, som gennem visse *mellemmænd* erholder ansættelse i udlandet og altfor ofte gives den offentlige usædelighed i vold?

Disse spørgsmål ere indbyrdes temmelig beslægtede, og det var derfor ikke andet end naturligt, at de kom til behandling under ét. Besvarelserne eller rapporterne omfatte 2 hæfter på tilsammen 173 tryksider. Det siger sig

*) Nærværende artikel er et uddrag af en i det norske tidsskrift »Moral« leveret oversigt over prostitutionsspørgsmålenes behandling på fængselskongressen i Paris 1895.

da selv, at man her blot kan finde plads for nogle korte uddrag. I hvert af hæfterne findes af den britiske og kontinentale federations generalsekretær H. Minod i forening med de Meuron særdeles vægtige udtalelser. De leverer en mængde uhyggelige, rent hårrejsende enkeltheder om »den hvide slavehandel« (*la traite des blanches*), og fortæller, hvorledes man, tildels endog med temmelig stor frækhed, i flokkevis sender til udlandet unge piger, der af læstekontorer og andre mellemmænd løkkes med tilbud om ansættelse i godt lønnede, hæderlige stillinger som tjenestepiger, lærerinder osv., medens de på det fremmede sted, hvor de som oftest ere hjælpeløse og af manglende kendskab til sproget osv. ere ude af stand til selv at varctage sit tarv, gives i hænderne på bordelværter og desl. og på den måde mod sin vilje gøres til trælle af den offentlige usædelighed. Så vidt vides, ere vi herhjemme heldigvis ikke så stærkt berørte af den hvide slavehandel som Schweiz, Belgien, Holland, det tyske rige, Østerrige og enkelte andre lande. Men vor tid kan vel også komme, så det gælder sandelig at have øjnene åbne.

Minod og de Meuron fremholde, at man selv i de stater, hvor man er kommen så vidt som til at afslutte traktater med andre lande og iøvrigt har taget forholdsregler, hvilke de iøvrigt i sin almindelighed betegne som enestående forsøg, endnu ikke er rykket langt, og at modarbejdelsen af den hvide slavehandel hidtil har stoppet på 3 hindringer:

1. Mangelen af en mellemfolkelig forståelse med hensyn til visse kendsgerninger, som have betydning for tilsynet med samfærdselen mellem landene.
2. Uoverensstemmelsen mellem de forskellige landes straffelovgivning, idet nogle lade upåagtet forhold, hvorfor andre sætte straf.
3. Vanskeligheden ved at føre det fornødne bevis.

Der foreligger mangfoldige tilfælde, hvor man intet har kunnet gøre, fordi man stod overfor handlinger begaaede

mod udlændinge af udlændinge og udenfor det lands område, som er bestemmelsesstedet. Hvad det gælder, er at få kobleriet erkendt som strafbart overalt og i alle former, og da særlig, når det kommer til syne i form af den afskyelige hvide slavehandel — man må ramme både mellemændene og køberne, blandt hvilke Minod og de Meuron da særlig pege på bordellerne. Hele den civiliserede verden må, mene de, her udgøre et strafelovsområde, og en udvidelse af de nugældende udleveringsregler må finde sted.

Som en hensigtsmæssig forholdsregel, indtil man har fået gennemført en ensartet behandling i alle lande, anbefales endelig oprettelsen af et mellemfolkeligt efterretningsvæsen med hensyn til den hvide slavehandel og særskilte mellemfolkelig anerkendte tilsynsmyndigheder.

I sin besvarelse af 8de spørgsmål under 4de afdeling, første afsnit, fremholde de samme forfattere, at de offentlige fruentimmer i regelen gerne have gjort begyndelsen på sin bane, længe før de komme ud over mindreårigheden. Først og fremmest må staten holde op med at anerkende prostitution som en næringsvej, — den må ikke tåle den — må forbyde den, når det gælder mindreårige. Når de forskellige lovgivninger betage de mindreårige ret til selv at gifte sig uden det fornødne samtykke af forældre eller andre foresatte, så bør de end mindre kunne råde over sin person til utugtigt brug. Forældrene eller værgerne må gøres ansvarlige, og hvis de ikke ere istand til at opfylde sin pligt, må staten træde i deres sted og sørge for at bringe de unge piger, som vise slette tilbøjeligheder, til at føre et hæderligt liv. Endelig må al utugtig omgang med mindreårige kvinder og en hvilkensomhelst forsætlig befordring deraf være strafbar.

Hvad særlig angår det andet afsnit af samme spørgsmål, der, som sagt, nær falder sammen med det under første afdeling henhørende 7de spørgsmål, hvorom ovenfor,

anføres, at de overenskomster, som de forskellige stater bør afslutte, ufortøvet bør bringe to forholdsregler i anvendelse, nemlig:

1. Tilbagesendelse til hjemlandet af alle mindreårige kvinder, som driver prostitution, hvis man ikke vil gå så vidt som til at hjemsende alle — også dem, der ere over mindreårighedsalderen.
2. Forpligtelse til at have pas eller et dertil svarende dokument for enhver mindreårig kvinde, som forlader sit hjemland.

I et temmelig skarpt modsætningsforhold til de oven omtalte udtalelser af de herrer Minod og de Meuron står en besvarelse af begge de opstillede spørgsmål fra Lecour, forhenværende chef for 1ste division af politipræfektoret i Paris, hvorunder sikkerheds- og sædelighedspolitiet henhører.

Han finder, at den franske straffelovbog i sin af Minod og de Meuron som aldeles utilstrækkelig betegnede bestemmelse om straf for at forlede mindreårige til utugt har gjort nok og meget viselig har indskrænket sig dertil. Han mener derhos, at en lov, som særlig skulde beskytte alle kvinder, ja selv de mindreårige alene, mod deres kunstgreb, der hverver nye kræfter til de offentlige utugtshuse, vilde være umulig at affatte uden at tage altfor meget med, og den vilde i næsten alle tilfælde være umulig at bringe i anvendelse. Lecour henviser alt til sædelighedspolitiets virksomhed og forkaster de forskellige bestræbelser for at unddrage de prostituerede fra dets vilkårlige til syns- og straffemyndighed. Særlig ivrer han mod et af den bekendte franske senator Béranger fremsat lovforslag om at belægge med straf al indbydelse til utugt på offentlig gade eller sted (*racolage*) ligesom al befordring af prostitution eller delagtiggørelse i udbyttet deraf.

Paul Robiquet, advokat i Paris, holder i sin besvarelse derimod på en udvidelse af straffebestemmelserne for kobleri og foreslår straf for enhver ved tvang eller list iværksat anbringelse i et utugtshus.

Den ivrige bekæmper af pariserpolitiets vilkårlige magtmisbrug fra slutningen af 70-årene og lige til vor tid, Yves Guyot, har også leveret et værdifuldt bidrag til belysning af, hvorledes den hvide slavehandel endnu temmelig uforstyrret kan drives. Han fremholder ligesom Minod og de Meuron afskaffelse af den offenkendte utugtsbedrift som et kraftigt middel til at modarbejde unge pigers indførelse deri, og han vil derhos have kobleriet gjort strafbart også, når det rettes mod dem, der ere over mindreårighedsalderen. Dog, bemærker han et sted, sålænge man ikke udrydder alle lysthavende, sålænge vil der være folk, som byder sig frem, og folk, som gøre tjeneste som mellemmænd. Det kan være godt nok at have love, men man må også have politi- og andre myndigheder, som våge over, at de komme til anvendelse.

Guyot tror ikke på muligheden, ja betvivler endog nytten af en overensstemmelse mellem de forskellige landes straffelovgivning på det her omhandlede område.

Forfatteren af det i den senere tid ofte omtalte udkast til en fælles straffelov for de schweiziske kantoner (der nu har hver sine, ofte indbyrdes meget afvigende straffelovbøger), professor i Bern Karl Stoss, havde også leveret besvarelser. Han taler for indførelse i de forskellige landes straffelove af en bestemmelse i lighed med det schweiziske straffelovudkasts art. 104, der er sålydende:

»Den, som, for deraf at drage fordel, hverver en kvindespersion til utugtsbedrift eller mod vederlag overdrager hende til en anden i sådant øjemed, straffes med tugthus.

Driver den skyldige den slags kobleri som næringsvej, skal straffetiden ikke være under 5 år«.

Strænge og »infamerende« straffe mener Stoss alene at være virksomme. Korte fængselsstraffe vilde for sådanne folk simpelthen forfejle sit øjemed. Straffetruselen må derhos ikke være indskrænket til handlinger begåede

indenfor det land, hvor angældende fakes, og den videst mulige udleveringsret bør traktatmæssig sikres overalt.

Også Stoss forlanger ophævelse af de offentlig anerkendte utugtshuse og derhos et skart politiopsyn med fæstekontorer og lignende mellemænd. Ligeledes anser han en tilbagesendelse til hjemlandet af fremmede kvinder, som drive prostitution, for vigtig.

En russer, Nicolas Jellatschitsch, ansat ved universitetet i St. Petersburg, omtaler prostitutionen som en samfundspest, der udbreder sig mere og mere, men hvis smitte burde hindres fra med nødvendighed at overføres på den endnu uangrebne del af befolkningen. Særskilt gælder det at ramme dem, som gør sig til næringsvej gennem kunstgreb at tilføre den offentlige usædelighed friskt »kød« fra udlandet.

Efter en gennemgåelse af de forskellige straffelove kommer han til den slutning, at ingen af dem væbner samfundsmagten tilstrækkelig mod ondet. Han henleder særlig opmærksomheden på den engelske lov af 1885*), som nærmer sig til, hvad han anser for ønskeligt (i en fremstilling til kongressen omtaler »Assistant Commissioner« ved politiet i London Anderson sig også om denne lov, hvorefter han fortæller at have opnået domfældelse i tilfælde, som falder ind under det her pågældende spørgsmål).

Jellatschitsch udtaler sig for at opstille som en særegen forbrydelse at gøre sig en næringsvej af at føre uberygtede kvindespersoner over i utugtsbedriften. Straffen må være således fastsat, at den gav dommerne stort råderum og med opstilling af forskellige skærpende omstændigheder.

Italieneren Joseph Loratelli udtaler i sin besvarelse

*) Denne og de fleste af de æmnet berørende straffebestemmelser findes i min »Exposé des dispositions pénales concernant les délits contre les mœurs dans divers pays«, Kristiania 1891, udgivet af »Kristiania forening til fremme af sædelighed« i anledning af konferencen i Brüssel samme år.

til det 8de spørgsmål den i en mærkelig modsætning til alle de øvrige (undtagen måske Lecour) stående mening, at ophævelse af reglementeringen eller dens indskrænkning i de fleste lande har borttaget bolværket og gjort antallet af kvinder, som hengive sig til et ryggesløst liv, så uhyre stort, at man hverken trænger koblere eller andre slags mellemænd for at lette ombytningen af »varene« fra det ene land til det andet. Efterspørgslen er formindsket og dermed også den store fortjeneste på den hvide slavehandel. Og i det store og hele taget mener Loratelli, at den ikke nu længere drives uden med kvinder, der ere over mindreårigheden, og derhos enten allerede have begyndt eller ialfald have besluttet at begynde med at hengive sig til utugt. Han anbefaler til bedste for de mindreårige, som drive den skammelige næringsvej, et skarpt politiopsyn, som han iøvrigt mener nødvendigt med de prostituerede kvinder i sin almindelighed, både for at beskytte samfundet mod venerisk smittes udbredelse og for at opretholde den almindelige velanstændighed og endelig for at opretholde samfundets sikkerhed, da det erfaringsmæssigt jo har vist sig, at så mange af de groveste forbrydere stå i ledtog med prostituerede. Han fremhæver, hvorledes man med den i Italien i 1888 indførte indskrænkning i politiets myndighed er kommen til en tilstand, da de utugtige kvinders tøjlesløshed og politiets magtesløshed er så stor, at man ønsker tilbage den tid, da usædeligheden ialfald var afskåret fra at optræde med opsigtvækkende prunk for alles øjne.

Særskilt til beskyttelse for mindreårige bør man, mener Loratelli, oprette tilflugtssteder til optagelse for unge piger, i fare for at falde eller som efter sit fald ønske at rejse sig igen. De viderekomne måtte anbringes i særegne forbedringsanstalter efter en dommers kendelse. En vidtgående udleveringsret overfor udlandet måtte traktatmæssig sikres, og man måtte have adgang til hjemsendelse.

En anden italiener, Pettorelli, holder også på forebyggende midler. Han gør særlig gældende, at en god

skoleundervisning vil hæve den moralske sans, og at man på den anden side hos de prostituerede gennemgående finder en tyk uvidenhed. Iøvrigt retter han sin opmærksomhed på den hemmelige prostitution og vil have den mere forfulgt.

En fransk fængselsmand, Louis Paulian, forekaster vor tid, der særlig udmærker sig ved sin samfundslovgivning, at den forbyder den ganske unge pige nattearbejde og mangehånde arbejde, som loven erklærer for usundt og farligt, men ikke betager hende retten til at hengive sit legeme til utugt, og det endog i en alder, da loven forbyder hende at gifte sig*). Hun holder på, at hun selv skal gøres strafferetlig ansvarlig (dog så, at man idømmer indespærring i tvangsopdragelsesanstalt, hvis man ikke foretrækker hjemsendelse til forældrene), om man ellers end vil lade utugtserhverv straffrit for personer over den fastsatte aldersgrænse.

Sluttelig skal nævnes en besvarelse fra en kvinde, grevinde Oppezzi, der er »Inspectrice générale« i det franske indenrigsministeriums**) tjeneste. Hun stiller den sætning i spidsen, at det unge menneske, som holder sig retskaffent og ordenlig indtil sit 20de år, hele sit liv vedbliver at være brav og hæderlig.

Hun mener også, at straffeloven har en meget underordnet rolle med hensyn til bevarelsen af den unge piges sædelighed. Grevinde Oppezzi følger i sin besvarelse den unge pige fra hendes undfangelse af mangen gang drikfældige forældre, og omtaler hendes fødsel og første barneår i dårlige, trange boliger, omgivet af svir og usædelighed. Selv om hun er så heldig ikke at blive genuensyret af åndelig smudsighed i hjemmet, så udsættes hun mangen

*) Denne bebrejdelse rammer ikke så stærkt den norske lovgivning, der strængt straffer utugt med kvinde under 15 år (krl. kap. 18 § 19), medens man mange andre steder ikke går længere end til 12 eller 13 år.

**) Fængselsvæsenet hører i Frankrig under indenrigsministeriet.

gang for slet indflydelse af dårlige kammerater på skolen, ligeså i håndværkslæren eller på fabriken; og hvor meget kan ikke tilfældig mødende personer skade hende ved fristende tilbud osv. på vejen til eller fra skolen eller fabriken? Og til alle de slette livsbetingelser forøvrigt har den arbejdende kvinde gerne en urimelig lav godtgørelse for sit arbejde. Med et liv, som begynder som beskrevet, er det ikke underligt, at den unge pige, blot for at more sig lidt, for ikke at være anderledes end kameraterne, der har sin »ven« at gaa med, gør et første skridt udenfor den rette vej — og så er hun på skråplanet, indtil hun ender som den uforbederligste, frækkeste skøge. Hidtil har i Frankrig, som de fleste andre steder, lovgivningen holdt sig tilbage, men overladt den private velgørenhed marken.

Grevinde Oppezzi opstiller følgende slutninger, som enhver sand sædelighedsven måtte kunne gøre til sine:

Til bekæmpelse af prostitutionen må man:

1. så kraftig som muligt modarbejde drukkenskaben;
2. søge at skaffe de arbejdende klasser bedre boliger;
3. bringe godtgørelsen for det kvindelige arbejde så højt op, at den unge pige kan indse muligheden af at ernære sig uden at behøve at skaffe sig andre indtægtskilder;
4. udfærdige love til beskyttelse for mindreårige, indeholdende virksomme straffebestemmelser mod voldsomme angreb eller forførelse;
5. oprette tvangsopdragelsesanstalter, og
6. i det hele sørge for en kristelig opdragelse.

Hermed er, omend måske for enkeltes vedkommende noget for kortfattet, gjort rede for alle de indkomne besvarelser af de opstillede spørgsmål.

På grund af den knappe tid blev den mundtlige forhandling på kongressen om de forskellige slutninger desværre altfor indskrænket. Der fremkom de mest afvigende udtalelser. En fordrede den fuldeste frihed for prostitutio-

nen til at ordne sin indrullering ligesom ved den frivillige hvervning til militærtjeneste, en anden gik til den modsatte yderlighed, en forsvarede, en anden vilde bestemt have afskaffet bordeller. Den franske senator Berenger kastede sig mod mødets slutning ind i forhandlingerne, og han fik i et par vigtige punkter forsamlingen til at gå med på sit forslag, der igen stod i forbindelse med det ovenomtalte lovforslag, som han havde forelagt det franske senat, og som netop havde været under behandling.

De af kongressen efter en række af forslag vedtagne beslutninger vare sålydende:

- I. Hvervning til den offentlige utugtsbedrift ved vold eller list eller anvendelse af sådanne midler for at bringe nogen, selv om vedkommende er over mindreårighedsalderen, til at »prostituere« sig, bør rammes strængt af loven, med forhøjelse af straffen i gentagelsestilfælde.
- II. Der bør istandbringes et forhandlingsmøde af udsendinge fra de forskellige regeringer for at overveje om mellemfolkelige forholdsregler mod den hvide slavehandel.
- III. De fornemste midler til at forebygge mindreåriges prostitution er:
 - a) at forhøje til det 15de år den alder, da forførelse betragtes som forbrydelse;
 - b) at forflere antallet af forbedringsskoler, asyler, magdalenahjem og andre indretninger af samme slags for faldne unge piger.
- IV. I anerkendelse af den indflydelse, som den religiøse opdragelse har på den offentlige sædelighed, må man aldrig sætte ud af betragtning den vigtige rolle, som altid bør være den forbeholdt*).

*) Når en æret indsender i norsk »Morgenbladet« (hr. direktør R. Petersen) for nogen tid siden fandt sig foranlediget til at fremholde, hvor fuldstændig man i nutidens fængselsvæsen og særlig ved tvangsoptagelsen sætter religionen ud af betragtning, bør man ikke se bort fra denne beslutning som et lysglimt.

- V. Enhver person under 18 år (af det ene eller det andet køn), der findes jævnlig at hengive sig til utugt, bliver, efter forhør eller forundersøgelse, at stille for en domstol, der efter omstændighederne befaler ham (hende) overgivet til sine slægtninge eller beslutter ham (hende) indtil opnået myndighedsalder anbragt i forbedrings-, opdragelses- eller redningsanstalt, eller i en sådan hæderlig familie, som retten bestemmer.
- VI. Kongressen udtaler ønske om, at spørgsmålet om prostitutionens reglementering bliver sat paa dagsordenen for næste kongres.

And. Færden.